

Er was eens een gebroken hart

Stephanie Garber

**ER WAS
EENS EEN
GEBROKEN
HART**

Deel 1 van de *Er was eens*-serie

Vertaald door Annick Smithers

Eerste druk 2025
Tweede druk 2026

ISBN 978-90-492-0692-5
ISBN 978-94-023-2701-4 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Once Upon a Broken Heart*
Vertaling: Annick Smithers
Omslagontwerp: Hodder & Stoughton, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2021 by Stephanie Garber. All rights reserved.
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor iedereen die ooit een slechte keuze
heeft gemaakt vanwege een gebroken hart*

WELKOM IN HET LUIS
HET LAND VAN

Kasteel Fortuna

Slot Wolf

de haven

STERRIJKE NOORDEN N VERHALEN

De Zeemeermin
en de Parels

het kerkhof

de spitsen

Chaos'
ondergrondse rijk

naar het Meridiaanse Keizerrijk

Waarschuwingen en tekens

De bel die boven de deur van de curiositeitenwinkel hing, wist meteen aan de manier waarop de persoon binnenkwam dat hij voor problemen ging zorgen. Bellen hebben een uitstekend gehoor, maar dit klokje had geen speciale vaardigheid nodig om het gerinkel van het opzichtige zakhorloge dat aan de heup van deze jongeman hing op te vangen. Of om te horen hoe hij met zijn laarzen de vloer schraapte en die beschadigde toen hij met branie Maximilians Curiositeiten, Rariteiten & Merkwaaardigheden binnenliep.

Deze jongeman zou het meisje dat in de winkel werkte verwoesten.

De bel had haar geprobeerd te waarschuwen. Twee hele seconden voordat de jongen de deur had geopend had de bel al geluid. In tegenstelling tot de meeste mensen was dit winkelmisje tussen rariteiten opgegroeid, en de bel had al langer het vermoeden dat ze zelf ook een curiositeit was, ook al kon hij er niet precies de vinger op leggen wat voor soort.

Ze wist dat veel objecten meer waren dan ze leken en dat bel-len over een zesde zintuig beschikten dat mensen niet hadden. Helaas interpreteerde het meisje, dat in hoop en sprookjes en liefde op het eerste gezicht geloofde, het gerinkel van de bel vaak

verkeerd. Vandaag wist de bel zeker dat ze de waarschuwend
toon had gehoord. Aan de manier waarop haar stem een licht
verheugd randje had aangenomen, leek het er echter op dat ze
het vroege klingen van de bel als een teken zag, en niet als een
waarschuwing.

Deel 1

*Het verhaal van
Evangeline Fox*

De Fluistercourant

WAAR ZULLEN DEGENEN
MET EEN GEBROKEN HART NU BIDDEN?

Door Kling Knightlinger

De deur van de kerk van de Hartenprins is weg. De iconische deur van een van de meestbezochte kerken in het Tempeldistrict, in de diepe, bloedrode kleur van gebroken harten, is ergens vannacht verdwenen. Op die plek is een ondoordringbare marmeren muur achtergebleven. Je kunt de kerk nu niet betreden...

Evangeline propte de twee weken oude krant in de zak van haar bloemetjesrok. De deur aan het einde van het afgeleefde steegje was maar net iets hoger dan zij en ging verscholen achter een verroest metalen rooster. Hij was misschien niet met de prachtige bloedrode verf beschilderd, ze zou er haar vaders curiositeitenwinkel op verwedden dat dit de vermiste deur is.

Niets in het Tempeldistrict was zo onaantrekkelijk. Elke ingang hier had panelen met graveringen, decoratieve architraven, glazen luifels en vergulde sleutelgaten. Haar vader was dan wel gelovig, hij zei altijd dat de kerken hier als vampiers waren: ze waren niet bedoeld voor verering maar gemaakt om mensen in

de val te lokken. Maar deze deur was anders. Alleen een blok ruw hout met afgebladderde verf waar ooit een deurklink op had gezeten.

Deze deur wilde niet gevonden worden.

Maar voor Evangeline kon het niet verhullen wat het echt was.

De vorm was onmiskenbaar. De ene kant liep schuin af en de andere kant was gekarteld, zoals de helft van een gebroken hart: een symbool van de Hartenprins.

Eindelijk.

Als hoop een paar vleugels was zou Evangeline die van haar uitslaan, klaar om weer te vliegen. Na twee weken de stad Valenda te hebben doorzocht heeft ze het eindelijk gevonden.

Toen er voor het eerst in het schandaalblad in haar zak werd aangekondigd dat de deur van de kerk van de Hartenprins vermist werd, waren er maar weinig mensen die aan magie dachten. Het was het allereerste artikel van het schandaalblad en mensen zeiden dat het een verkooptrucje was om abonnementen te verkopen. Deuren verdwijnen niet zomaar.

Maar Evangeline geloofde dat ze dat wel konden. Voor haar voelde het verhaal niet als een trucje, maar als een teken om haar te laten weten waar ze moest zoeken als ze haar hart en de jongen aan wie het behoorde wilde redden.

Hoewel ze buiten de rariteiten in haar vaders curiositeitenwinkel om misschien niet veel bewijs van magie had gezien, geloofde ze er wel in. Haar vader Maximilian sprak er altijd over alsof het echt was. Haar moeder kwam uit het Luisterrijke Noorden waar geen verschil tussen sprookjes en geschiedenis bestond. *Alle verhalen bestaan uit waarheden en leugens*, zei ze altijd. *Het gaat om de manier waarop we ze geloven.*

En Evangeline had een gave als het ging om geloven in dingen die anderen als mythe beschouwden, zoals de onsterfelijke Fata.

Ze opende het metalen rooster. Er zat geen hendel aan de deur, waardoor ze haar vingers in de smalle gleuf tussen de gekartelde rand en de vieze stenen muur moest wurmen.

De deur prikte in haar vingers om een druppeltje bloed te verkrijgen, en ze zwoer dat ze hem met een versplinterde stem hoorde zeggen: *Weet je wel waar je aan begint? Dit zal enkel tot een gebroken hart leiden.*

Maar Evangelines hart was al gebroken. En ze begreep het risico dat ze nam. Ze kende de regels voor het bezoeken van kerken van Fata:

Beloof altijd minder dan je kunt geven, want Fata nemen altijd meer.

Sluit nooit een deal met meer dan één Fatum.

En bovenal: word nooit verliefd op een Fatum.

Er waren zestien onsterfelijke Fata en dat waren jaloerse en bezitterige wezens. Er wordt gezegd dat ze, voordat ze eeuwen geleden verdwenen, over een deel van de wereld heersten met magie die even kwaadaardig als wonderbaarlijk was. Geen enkele deal werd ooit verbroken, zelfs niet als dat anderen schade toebrengde. Toch waren de meeste mensen – zelfs als ze geloofden dat Fata slechts een mythe waren – ooit weleens wanhopig genoeg geweest om tot ze te bidden.

Evangeline is altijd geïnteresseerd geweest in hun kerken, maar ze wist genoeg over de grillige aard van Fata en hun pacten om hun gebedshuizen te vermijden. Tot twee weken geleden, toen ze zelf een van die wanhopige mensen was geworden waarvoor de verhalen altijd waarschuwden.

‘Alsjeblieft,’ fluisterde ze tegen de hartvormige deur, en ze vulde haar stem met de wilde en beschadigde hoop die haar hiernaartoe had geleid. ‘Ik weet dat je een knap klein deurtje bent. Maar je stond me toe je te vinden. Laat me nou maar binnen.’

Ze gaf nog een laatste ruk aan het hout.

Deze keer ging de deur wel open.

Evangelines hart ging tekeer terwijl ze haar eerste stap zette. Tijdens haar zoektocht naar de vermiste deur had ze gelezen dat de Hartenprins voor iedereen die op bezoek kwam een ander aroma had. Het zou naar iemands ergste liefdesverdriet moeten ruiken.

Maar nu Evangeline de koele kathedraal binnenliep, deed de lucht haar niet aan Luc denken, er hing geen vleugje suède of gras. Het rook in de verduisterde ingang van de kerk lichtzoet en metaalachtig: appels en bloed.

Haar armen zaten onder het kippenvel. Dit deed haar niet denken aan de jongen van wie ze hield. Het moest een fout zijn in het verslag dat ze had gelezen. Maar ze draaide zich niet om. Ze wist dat Fata geen heiligen of verlossers waren, al hoopte ze wel dat de Hartenprins meer gevoel had dan de anderen.

Ze stapte verder de kathedraal in. Alles was verbijsterend wit. Witte vloerkleden, witte kaarsen, witte kerkbanken van wit eikenhout, wit espenhout en schilferend wit berkenhout.

Evangeline liep langs rijen witte banken die niet bij elkaar pasten. Misschien waren ze ooit mooi, maar nu misten er vele poten terwijl andere kapotte kussens hadden en sommige banken doormidden waren gebroken.

Gebroken.

Gebroken.

Gebroken.

Geen wonder dat de deur haar niet wilde binnenlaten. Misschien was deze kerk niet sinister, hij was triest...

Een oorverdovende scheur verbrak de stilte in de kerk.

Evangeline draaide zich om en slikte een kreet van verbazing in.

Een paar rijen achter haar, in een donkere hoek, leek een jon-

geman te rouwen of bezig met een of andere boetedoening. Hij hield zijn hoofd gebogen en wilde, gouden lokken hingen over zijn gezicht terwijl hij de mouwen van zijn bordeauxrode overjas eraf scheurde.

Ze voelde een steek in haar hart terwijl ze toekeek. Ze was geneigd om te vragen of hij hulp nodig had, maar hij had waarschijnlijk die donkere hoek gekozen om niet opgemerkt te worden.

En ze had niet veel tijd meer.

Er hingen geen klokken in de kerk, maar Evangeline zwoer dat ze het getik van een minutenwijzer kon horen die de kostbare minuten tot Lucs bruiloft wegtikte.

Ze haastte zich door het schip naar de apsis, waar de rij gebroken banken ophield en een glimmend marmeren podium lag. Het platform was ongerept en werd door een muur aan kaarsen van bijenwas verlicht en vier gecanneleerde zuilen bewaakten een levensgroot standbeeld van de Fortuinlijke Hartenprins.

Ze voelde haar nek prikken.

Evangeline wist hoe hij eruitzag. Kaarten van Fortuin, waar afbeeldingen van Fata op stonden en die werden gebruikt om de toekomst te voorspellen, waren sinds kort populair in haar vaders curiositeitenwinkel. De kaart van de Hartenprins vertegenwoordigde onbeantwoorde liefde en de Fatum stond er prachtig, maar op een tragische manier op afgebeeld. In zijn levendige blauwe ogen zaten tranen in dezelfde kleur als bloed dat voor eeuwig op zijn chagrijnige mondhoek zat.

Er zaten geen bloederige tranen op dit stralende standbeeld. Maar dit gezicht bezat wel een meedogenloos soort schoonheid, het soort dat Evangeline ook wel had verwacht van een halfgod die iemand met een kus kon doden. De marmeren lippen van de prins stonden in een perfecte grijns die kil, hard en scherp had

moeten zijn, maar er zat een greintje zachtheid in zijn iets vollere onderlip. Die pruilde lichtjes als een dodelijke uitnodiging.

Volgens de mythes was de Hartenprins niet tot liefde in staat, omdat zijn hart lang geleden was gestopt met kloppen. Slechts één iemand kon het weer op gang brengen: zijn ware liefde. Er wordt gezegd dat zijn kus voor iedereen behalve voor haar – zijn enige zwakte – dodelijk was, en in zijn zoektocht naar haar zou hij een spoor van lijken hebben achtergelaten.

Evangeline kon zich geen tragischer bestaan voorstellen. Als er één Fatum was die met haar zou kunnen meeleven zou het de Hartenprins zijn.

Haar blik viel op zijn elegante marmeren vingers die een dolk ter grootte van haar onderarm vastklampten. Het lemmet wees naar beneden, naar een stenen offerschaal die op een brander stond, vlak boven dansende witte vlammetjes. In de zijkant stond *Bloed voor een gebed* gegraveerd.

Evangeline haalde diep adem.

Dit is waarvoor ze is gekomen.

Ze drukte haar vinger tegen het topje van het lemmet aan. Het scherpe marmer doorboorde haar huid en er vielen druppels bloed, en de lucht raakte nog meer vervuld van metaal en zoetheid.

Ergens hoopte ze dat dit offer een soort magische vertoning tevoorschijn zou toveren. Dat het standbeeld tot leven zou komen of de stem van de Hartenprins de kerk zou vullen. Maar er bewoog niets, behalve de vlammen van de kaarsen. Ze kon niet eens de gekwelde jongeman achter in de kerk horen. De wereld bestond uit alleen haar en het standbeeld.

‘Beste... prins,’ stamelde ze. Ze had nooit eerder tot een Fatum gebeden en ze wilde het niet verkeerd doen. ‘Ik ben hier omdat mijn ouders dood zijn.’

Evangeline kromp ineen. Zo moest ze niet beginnen.

‘Ik bedoelde dat mijn ouders allebei zijn overleden. Ik ben mijn moeder een paar jaar geleden verloren. Mijn vader afgelopen seizoen. Nu ga ik de jongen van wie ik hou verliezen. Luc Navarro...’ Ze kreeg een brok in haar keel op het moment dat ze zijn naam zei en zijn scheve glimlachje voor zich zag. Misschien was dit allemaal niet gebeurd als hij gewoner, armer of gemener was geweest. ‘We hebben elkaar steeds stiekem gezien. Ik moest eigenlijk rouwen om mijn vader. Maar toen, iets meer dan twee weken geleden, op de dag dat Luc en ik onze families zouden vertellen dat we verliefd op elkaar waren, kondigde mijn stiefzus Marisol aan dat zij en Luc gingen trouwen.’

Evangeline stopte even en sloot haar ogen. Van dit deel ging haar hoofd nog steeds tolleren. Korte verlovingsen waren niet ongebruikelijk. Marisol was mooi, en ook al was ze wat gereserveerd, ze was ook lief, veel liever dan Evangelines stiefmoeder Agnes. Maar Evangeline had Luc nog nooit in dezelfde kamer als Marisol gezien.

‘Ik weet hoe dit klinkt, maar Luc houdt van mij. Ik denk dat hij vervloekt is. Hij heeft niet meer met me gepraat sinds de verlovingsen is aangekondigd. Hij wil me niet eens zien. Ik weet niet hoe, maar ik weet zeker dat mijn stiefmoeder dit heeft gedaan.’ Evangeline had niet echt bewijs dat Agnes een heks was en dat ze een vloek over Luc had uitgesproken. Maar Evangeline wist wel zeker dat haar stiefmoeder achter Evangeline en Lucs relatie was gekomen en dat ze Luc, en de titel die hij ooit zal erven, voor haar dochter wilde hebben.

‘Agnes heeft een hekel aan me sinds mijn vader is overleden. Ik heb geprobeerd met Marisol over Luc te praten. In tegenstelling tot mijn stiefmoeder denk ik niet dat zij me ooit opzettelijk pijn zou doen. Maar elke keer als ik mijn mond opendoet, krijg ik er

geen woorden uit, alsof die vervloekt zijn of ikzelf vervloekt ben. Dus nu zit ik hier om je hulp te smeken. Vandaag is de bruiloft en je moet het tegenhouden.'

Evangeline opende haar ogen.

Het levenloze standbeeld was niet veranderd. Ze wist wel dat standbeelden dat doorgaans ook niet deden. Toch kon ze de gedachte niet onderdrukken dat het wel iets had moeten doen; iets verplaatst had moeten zijn, iets had moeten zeggen of met zijn marmeren ogen had moeten bewegen. 'Alsjeblieft, ik weet dat je een gebroken hart begrijpt. Laat Luc niet met Marisol trouwen. Behoed me voor nog een gebroken hart.'

'Nou, dat was nog eens een trieste toespraak,' klonk een nonchalante stem. Er werd twee keer langzaam in de handen geklapt, wat slechts een meter van haar vandaan klonk.

Evangeline draaide zich om en al het bloed trok uit haar gezicht weg. Ze had niet verwacht dat ze hem zou zien, de jongeman die achter in de kerk zijn kleren van zich af stond te scheuren. Het was moeilijk te geloven dat dit dezelfde persoon was. Ze dacht dat die jongen ontzettende pijn zou hebben, maar die moet hij van zich af hebben getrokken, net als de mouwen van zijn jas, die nu aan flarden aan zijn lijf hingen. Daaronder droeg hij een zwart-wit gestreept t-shirt dat maar half in zijn kniebroek gepropt zat.

Hij zat op de trap van het podium onverschillig tegen een van de zuilen geleund met zijn lange slanke benen voor zich uit. Zijn haar was goud en zat warrig, zijn veel te felle blauwe ogen waren bloeddorlopen en zijn mondhoek trok naar beneden alsof hij de meeste dingen niet leuk vond maar wel kon genieten van het kleine beetje pijn dat hij haar zojuist had aangedaan. Hij leek verveeld, rijk en wrede.

'Wil je dat ik ga staan en een rondje draai, zodat je de rest van me in je kan opnemen?' zei hij tergend.

De kleur keerde direct weer terug op Evangelines wangen. 'We zijn in een kerk.'

'Wat heeft dat ermee te maken?' In één elegante beweging reikte de jongeman in de binnenzak van zijn gescheurde bordeauxrode jas, pakte er een volledig witte appel uit en nam een hap. Er droop donkerrood sap langs zijn lange, bleke vingers en op de ongerepte marmeren treden.

'Niet doen!' Het was niet haar bedoeling om te roepen. Hoewel ze niet verlegen was bij vreemden, vermeed ze het over het algemeen wel om ruzie met ze te maken. Maar ze kon er bij deze botte jongeman niets aan doen. 'Je bent respectloos.'

'En jij bidt tot een onsterfelijke die elk meisje doodt dat hem kust. Denk je echt dat hij enige verering verdient?' De akelige jongeman nam tussen zijn woorden door een grote hap van zijn appel.

Ze probeerde hem te negeren. Echt waar. Maar het was alsof een verschrikkelijke magie bezit van haar had genomen. In plaats van weg te lopen beeldde Evangeline zich in dat de vreemdeling zijn fruitige mond niet op zijn tussendoortje maar op haar lippen zette, tot ze in zijn armen stierf.

Nee. Dat kan niet...

'Je zit weer te staren,' zei hij uitdagend.

Evangeline keek gelijk weg en richtte zich weer tot de marmeren sculptuur. Een paar minuten geleden sloeg haar hart van de lippen alleen al op hol, maar nu leek het een doodgewoon beeld, levenloos vergeleken met deze wrede jongeman.

'Ik vind persoonlijk dat ik veel knapper ben.' Opeens stond de man naast haar.

Vlinders in Evangelines buik fladderden tot leven. Vlinders van angst. Razende vleugels en te snelle slagen die haar waarschuwden om weg te wezen, te rennen, te vluchten. Maar ze kon niet wegstijgen.

Van zo dichtbij was hij ontegenzeggelijk knap en langer dan ze zich had gerealiseerd. Hij wierp haar een oprechte glimlach toe, waarbij de kuiltjes in zijn wangen zichtbaar werden en hij meer op een engel dan een duivel leek. Maar ze kon zich voorstellen dat zelfs engelen voor hem moesten oppassen. Ze beeldde zich in dat hij die bedrieglijke kuiltjes inzette om een engel ervan te overtuigen zijn vleugels op te geven zodat hij met de veren kon spelen.

‘Jij bent het,’ fluisterde ze. ‘Jij bent de Hartenprins.’

De Hartenprins nam een laatste hap van zijn appel, waarna hij hem op de grond liet vallen en er overal rode spetters rondvlogen. ‘Mensen die me niet mogen noemen me Jacks.’

Evangeline wilde zeggen dat ze hem wel mocht en dat hij altijd haar favoriete Fatum was geweest. Maar dit was niet de smoorverliefde Hartenprins die ze zich had voorgesteld. Jacks leek niet op een gebroken hart dat tot leven was gekomen.

Was dit allemaal een vuile grap? De Fata zouden eeuwen geleden van de aardbodem zijn verdwenen. Toch was alles wat Jacks aanhad – van zijn losse halsdoek tot zijn hoge leren laarzen – van de laatste mode.

Ze keek de witte kerk rond alsof Lucs vrienden elk moment tevoorschijn konden springen om in lachen uit te barsten. Luc was de enige zoon van een heer, en hoewel hij zich nooit tegenover Evangeline gedroeg alsof hem dat iets uitmaakte, beschouwden de jongemannen met wie hij omging haar als minder. Evangelines vader was eigenaar van verschillende winkels in Valenda, dus ze was nooit arm geweest. Maar ze kwam ook niet uit de bovenlaag van de bevolking zoals Luc.

‘Als je de uitgang zoekt omdat je weer tot bezinning bent ge-

komen, hou ik je niet tegen.’ Jacks vouwde zijn handen achter zijn gouden hoofd, leunde achterover tegen zijn standbeeld en grijnsde.

Haar onderbuikgevoel waarschuwde haar dat ze zich niet door de kuiltjes in zijn wangen of de verscheurde kleren moest laten misleiden. Hij was het gevaarlijkste wezen dat ze ooit had ontmoet.

Evangeline kon zich niet voorstellen dat hij haar zou doden. Ze zou nooit stom genoeg zijn om zich door de Hartenprins te laten kussen. Maar ze wist dat als ze zou blijven en een deal met Jacks zou sluiten, hij voor altijd een deel van haar zou verwoesten. En toch, als ze vertrok, zou ze Luc niet kunnen redden.

‘Wat gaat je hulp mij kosten?’

‘Heb ik gezegd dat ik je zou helpen?’ Hij liet zijn blik over de roomkleurige strikjes van haar schoenen gaan die om haar enkels gewikkeld zaten en doorliepen tot onder haar jurkje. Het was een van de oude jurken van haar moeder, met geborduurde vaalpaarse distels, kleine gele bloempjes en vosjes erop.

Jacks’ mondhoek vertrok op een onaangename manier en met die blik dwaalde hij af naar haar lokken, die ze die ochtend met een hete tang zorgvuldig had gekruld.

Evangeline probeerde niet beledigd te zijn. Uit de korte ervaring die ze met deze Fatum had, kon ze zich niet voorstellen dat veel dingen zijn goedkeuring kregen.

‘Welke kleur is dat?’ Hij gebaarde vaagjes naar haar krullen.

‘Het is roségoud,’ antwoordde ze opgewekt. Evangeline liet zich door niemand slecht voelen over haar ongewone haar. Haar stiefmoeder probeerde haar altijd zover te krijgen om haar haar bruin te verven. Maar Evangeline vond haar lokken, haar zachtroze golven met lichtgouden accenten, het mooist aan haar uiterlijk.